

Dosarul nr. 2ra-855/22
(2-20076231-01-2ra-15062022)

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. L. Ciubotaru)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Panov, I. Țurcan, L. Pruteanu)

ÎNCHEIERE

21 septembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Victor Burduh
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de recurenta Gabriela Osipenco, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Gabriela Osipenco împotriva Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică cu privire la anularea ordinelor, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, penalității, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 07 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respinsă cererea de apel depusă de Gabriela Osipenco, a fost admisă cererea de apel depusă de Agenția Națională pentru Reglementare în Energetică, a fost casată hotărârea din 02 aprilie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și a fost emisă o hotărâre nouă privind respingerea acțiunii depusă de Gabriela Osipenco,

c o n s t a t ă:

La data de 09 ianuarie 2020, Gabriela Osipenco a depus cerere de chemare în judecată împotriva ANRE cu privire la anularea hotărârii Consiliului de Administrație al ANRE nr. 381/2019 din 18 octombrie 2019 și ordinul nr. 306-p din 21 octombrie 2019 în partea ce privește reducerea statului de personal al secției secretariat.

În motivarea acțiunii, reclamanta a invocat că, potrivit contractului individual de muncă nr. 224 din 09 ianuarie 2017 este salariată ANRE, în funcția de specialist superior, secția secretariat.

Prin ordinul nr. 306-p din 31 octombrie 2019, emis de directorul ANRE, întocmit în baza actului, care nu a intrat în vigoare la acel moment – hotărârea Consiliului de Administrație nr. 381/2019 din 18 octombrie 2019, care a intrat în vigoare la 01 noiembrie 2019, a fost preavizată despre reducerea funcției pe care o deține, inițierea procedurii de disponibilizare și ca urmare, încălcarea drepturilor sale garantate de legislație.

A considerat reclamanta că, hotărârea Consiliului de Administrație al ANRE nr. 381/2019 din 18 octombrie 2019 este ilegală și aprobată spontan, fără efectuarea și evaluarea rezultatelor auditului intern, fără stabilirea din oficiu a aspectelor de fapt

ale cazului, care face obiectul procedurii. Se bazează pe date eronate și incomplete, pe păreri subiective ale persoanei ce urmărește alte scopuri, decât scopul unei activități mai eficiente a subdiviziunii ANRE.

Reclamanta Gabriela Osipenco a solicitat anularea hotărârii Consiliului de Administrație al ANRE nr. 381/2019 din 18 octombrie 2019 și ordinul nr. 306-p din 31 octombrie 2019, emis de Directorul general în partea ce privește reducerea statului de personal al secției secretariat.

La 25 iunie 2020, Gabriela Osipenco a depus cerere de chemare în judecată împotriva ANRE cu privire la anularea ordinului nr. 22-p din 28 ianuarie 2020, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, penalității, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a mai invocat că la 09 ianuarie 2017 a încheiat cu ANRE, contractul individual de muncă nr. 244, potrivit căruia a fost angajată în funcția de inspector arhivar, pe o perioadă nedeterminată, cu o perioadă de probă de 3 luni, iar ulterior în lipsa unor obiecții față de munca depusă, a continuat munca în funcția deținută, exercitând atribuțiile de serviciu conștiincios, respectând întocmai normele de muncă, ca rezultat a fost remunerată de către conducerea instituției la 31 ianuarie 2019.

A menționat reclamanta că în rezultatul reorganizării ANRE la finele anului 2018, la 02 ianuarie 2019 a fost angajată în funcția de specialist superior (arhivă) Serviciul secretariat, iar la 18 martie 2019 transferată în Secția secretariat.

Ulterior, la 20 septembrie 2019 a fost aprobată fișa de post a unui nou salariat, angajat în funcția vacantă de specialist în Secția secretariat, această funcție fiind vacantă din 16 noiembrie 2018 cu atribuțiile de funcție identice ca a specialistului superior (arhivă), iar despre atribuțiile specialistului recent angajat, reclamanta a aflat din răspunsul la solicitarea nr. 376 din 28 noiembrie 2019.

La 23 septembrie 2019 prin ordinul Directorului general ANRE nr. 112, a fost inițiată misiunea de audit intern în Secția secretariat, perioada desfășurării 01 octombrie 2019 – 19 decembrie 2019, ca prin Hotărârea nr. 381/2019 a Consiliului de Administrație a ANRE din 18 octombrie 2019 să fie adoptată o nouă structură organizatorică și a statelor de personal, care urma să intre în vigoare din 01 noiembrie 2019, prin care locul de muncă deținut a fost redus.

În baza Hotărârii nr. 381/2019 din 31 octombrie 2019 a Consiliului de Administrație al ANRE a fost emis ordinul nr. 306-p privind preavizarea salariaților în legătură cu aprobarea structurii organizatorice și a statelor de personal al ANRE, care avea anexată lista salariaților care urmau a fi disponibilizați și funcțiile pe care le dețin aceștia.

A comunicat reclamanta că la 04 noiembrie 2019 a luat cunoștință contra semnătură cu ordinul de preaviz cu privire la reducerea funcției în calitate de specialist superior (arhivă), exprimându-și în același timp dezacordul cu privire la acțiunile angajatorului.

Ulterior, la 25 noiembrie 2019, Diana Enachi - auditor intern, în cadrul ședinței de închidere a efectuării misiunii de audit, a prezentat în absența reclamantei, în ziua de luni, când ultimei i-a fost oferită o zi pentru căutarea altui loc de muncă, rezultatul raportului de audit, care a fost planificat pentru perioada 01 octombrie 2019-19

decembrie 2019, iar prin ordinul nr. 22-p din 28 ianuarie 2020 cu privire la concediere, a fost eliberată din funcție.

A mai susținut reclamanta că, angajatorul nu a respectat prevederile art. 88 Codul muncii, deoarece nu a emis o hotărâre argumentată nici din punct de vedere economic și nici din punct de vedere juridic a necesității reducerii statelor de personal, or, în perioada 01 octombrie 2019-19 decembrie 2019 a avut loc evaluarea procesului de activitate a secției de secretariat în cadrul auditului intern, care a reliefat faptul că structura numărului de funcții în cadrul secției secretariat nu corespunde cu volumul de lucru conform atribuțiilor reale ale subdiviziunii, atrăgând atenția că pct. 18 al raportului de audit se referă la evaluarea procesului de circulație a documentelor și al volumului de lucru (intrări, ieșire scrisori, petiții) și nu se referă la evaluarea procesului de arhivare a documentelor enunțate în pct. 20.

A indicat reclamanta Gabriela Osipenco că, indubitabil se demonstrează faptul că, reducerea statelor de personal a fost una tendențioasă, ori în condițiile în care raportul menționează expres faptul că volumul de muncă pentru salariații implicați în recepționarea corespondenței nu corespunde numărului de salariați, nefiind clar de ce angajatorul nu a mers pe calea reducerii statelor personalului implicat în recepționarea corespondenței, dar s-a axat pe funcția ce vizează arhivarea documentelor ANRE, acest lucru demonstrând netemeinicia Hotărârii nr. 381 din 18 octombrie 2019 a Consiliului de Administrație al ANRE.

De asemenea, a menționat reclamanta că, pârâtul ar fi încălcat prevederile art. 88 alin. (1) lit. b) Codul muncii, deoarece ordinul de preaviz nr. 306-p, a fost emis la 31 octombrie 2019, exact cu o zi înainte de punerea în aplicare a statelor de personal, iar Hotărârea Consiliului de Administrație ANRE nr. 381 din 18 octombrie 2019 a intrat în vigoare la 01 noiembrie 2019, încălcându-se astfel garanția legală ce privește durata de preaviz în caz de reducere a statelor de personal – cu 2 luni înaintate de reducerea de facto a funcțiilor, salariații fiindu-i adus la cunoștință ordinul la data de 04 noiembrie 2019, respectiv de la această dată urma să înceapă curgerea termenului de preaviz, astfel, angajatorul nu ar fi respectat dreptul salariații în partea ce privește termenul de preaviz, informând salariații despre reducerea statelor de personal post factum, ceea ce lovește de nulitate ordinul de concediere din 28 ianuarie 2020.

Totodată, reclamanta a afirmat că, pârâtul ar fi încălcat și prevederile art. 88 alin. (1) lit. c) Codul muncii, deoarece reclamantei nu i-au fost propuse în scris alte locuri de muncă din cadrul ANRE, ori chiar și în pct. 2 al ordinului de preaviz nr. 306-p din 31 octombrie 2019 se reiterează obligația legală pusă în sarcina angajatorului prevăzută de art. 88 alin. (1) lit. c) Codul muncii.

La fel, potrivit reclamantei, angajatorul nu ar fi respectat prevederile art. 42¹ Codul muncii, deoarece nu și-a îndeplinit obligațiunea de informare preventivă și în termen a reprezentanților salariaților până la inițierea procedurilor prevăzute de art. 88 Codul muncii.

Subsecvent, a mai invocat reclamanta că, angajatorul nu a respectat prevederile art. 183 Codul muncii, care reglementează dreptul preferențial de menținere în muncă a salariaților în caz de reducere a statelor de personal. Or, potrivit statelor de personal în vigoare la 18 octombrie 2019, secția secretariat avea 6 funcții, dintre care una vacantă. Nu este clar de ce angajatorul a decis să reducă două funcții de specialist

superior și cea de specialist care era vacantă, în schimb optând pentru menținerea funcției de specialist ocupată de salariată Elena Barba la 27 iulie 2019, iar ea deține o vechime mai mare de muncă în cadrul ANRE din luna ianuarie 2017, fapt ce demonstrează productivitatea mai mare a sa, ori dacă ANRE intenționa să reducă careva funcții în cadrul secției secretariat nu este clar de ce a angajat cu doar câteva luni înainte o persoană în secția dată.

A invocat reclamanta că, prin concedierea ilegală a suferit un prejudiciu moral, deoarece salariul i-a fost unica sursă de venit și în urma concedierii i-au fost cauzate daune morale, fiindu-i denigrată imaginea în fața colectivului, astfel, fiind atentată buna reputație profesională.

De asemenea, cheltuielile cotidiene au condiționat reclamantei, apariția sentimentelor de panică, deoarece a rămas efectiv fără surse de existență, la caz, fiind unicul membru de familie care întreține familia, cu atât mai mult că soțul acesteia suferise în luna iulie 2019 un infarct cerebral și avea la întreținere un copil minor de 6 ani, totodată, având contract de muncă cu perioadă nedeterminată, a contractat în anul 2019 un credit ipotecar.

A solicitat reclamanta încasarea sumei în mărime de 75 000 lei, cu titlu de reparare a prejudiciului moral cauzat prin eliberarea ilegală de la locul de muncă; anularea ordinului de concediere nr. 22-p din 28 ianuarie 2020 privind concedierea în temeiul art. 86 alin. (1) lit. c) Codul muncii emis de ANRE, cu restabilirea sa în funcția de specialist superior (arhivă) în cadrul Secției secretariat, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu de la data concedierii până la data pronunțării hotărârii judecătorești, a penalității de 0.3% pentru fiecare zi de întârziere pentru reținerea salariului datorat în legătură cu privarea ilegală de posibilitatea de a munci începând cu 29 ianuarie 2020; încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 3000 lei, cu titlu de asistență juridică.

Prin încheierea din 16 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, s-a separat într-un proces aparte pretenția Gabrielei Osipenco împotriva ANRE cu privire la anularea hotărârii Consiliului de Administrație al ANRE nr. 381/2019 din 18 octombrie 2019 și ordinul nr. 306-p din 21 octombrie 2019 în partea ce privește reducerea statului de personal al Secției secretariat.

S-a strămutat cererea de chemare în judecată depusă de Gabriela Osipenco împotriva ANRE cu privire la anularea hotărârii Consiliului de Administrație al ANRE nr. 381/2019 din 18 octombrie 2019 pentru examinare la Curtea de Apel Chișinău.

S-a declinat competența judecătorului specializat în materie de contencios administrativ de la examinarea cauzei civile intentate la cererea de chemare în judecată depusă de Gabriela Osipenco împotriva ANRE cu privire la anularea ordinului nr. 306-p din 21 octombrie 2019 în partea ce privește reducerea statului de personal al Secției secretariat și s-a remis Judecătoriei Chișinău dosarul spre redistribuire aleatorie judecătorului specializat în materie civilă (f.d. 212-214, vol. II).

Prin încheierea din 03 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-au conexasă într-o singură procedură cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Gabriela Osipenco împotriva ANRE cu privire la anularea ordinului nr. 22-p din 28 ianuarie 2020 cu restabilirea în funcție, încasarea salariului

pentru lipsa forțată de la muncă, penalității și cheltuielilor de judecată cu cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Gabriela Osipenco împotriva ANRE cu privire la anularea ordinului nr. 306-p din 21 octombrie 2019 în partea ce privește reducerea statului de personal al Secției secretariat pentru examinare concomitentă (f.d.1- vol. III).

Pe parcursul procesului Gabriela Osipenco a depus cereri de concretizare a pretențiilor împotriva ANRE solicitând anularea ordinului de preaviz nr. 306-p din 31 octombrie 2019 în partea ce o privește, anularea ordinului de concediere nr. 22-p din 28 ianuarie 2020 privind concedierea în temeiul art. 86 alin. (1) lit. c) Codul muncii cu restabilirea în funcția de specialist superior (arhivă) în cadrul Secției Secretariat, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu de la data concedierii până la data pronunțării hotărârii judecătorești, la 03 martie 2021 salariul ratat este în sumă de 323 861 lei și 79 de bani, încasarea penalității de 0,3% pentru fiecare zi de întârziere pentru reținerea salariului datorat în legătură cu privarea ilegală de posibilitatea de a munci începând cu 29 ianuarie 2020 până la data pronunțării hotărârii judecătorești, la 03 martie 2021 suma penalității constituia 167 428 lei și 29 de bani, repararea prejudiciului moral în mărime de 75 000 lei și încasarea cheltuielilor de judecată, cu titlu de asistență juridică în mărime de 13 000 lei (f.d. 219-222, vol. I, f.d. 122-126, vol. III).

Prin hotărârea din 02 aprilie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea a fost admisă parțial.

S-a anulat parțial ordinul nr. 306-p din 31 octombrie 2019 „Privind preavizarea salariilor în legătură cu aprobarea structurii organizatorice și a statelor de personal ale ANRE” emis de către Directorul general al ANRE în partea preavizării salariații Gabriela Osipenco.

S-a anulat ordinul nr. 22-p din 28 ianuarie 2020 „Cu privire la concedierea Gabrielei Osipenco” emis de către Directorul general al ANRE.

S-a restabilit Gabriela Osipenco în funcția anterior deținută de specialist superior, Secția secretariat a ANRE.

S-a încasat de la ANRE în beneficiul Gabrielei Osipenco salariul pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă 29 ianuarie 2020 – 02 aprilie 2021 în mărime de 197 047 lei și 55 de bani, cu reținerea din această sumă a plăților obligatorii la bugetul de stat și bugetul asigurărilor sociale, precum și a indemnizației de eliberare achitată.

S-a încasat de la ANRE în beneficiul Gabrielei Osipenco cu titlu de reparare a prejudiciului moral, suma în mărimea unui salariu mediu lunar de 13 839 lei și 46 de bani și cheltuielile de judecată în mărime de 13 000 lei.

S-a încasat de la ANRE în beneficiul statului, taxa de stat în mărime de 6311 lei și 42 de bani.

În rest, acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 07 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de apel depusă de Gabriela Osipenco, a fost admisă cererea de apel depusă de ANRE, a fost casată hotărârea din 02 aprilie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și a fost emisă o hotărâre nouă privind respingerea acțiunii depusă de Gabriela Osipenco, ca fiind neîntemeiată.

Pentru a decide astfel, Colegiul a reținut că instanța de fond eronat a interpretat procedura de preavizare în temeiul art. 88 alin. (1) lit. b) Codul muncii, atunci când a invocat că, ordinul de preavizare al intimatei ar fi ilegal pe motiv că a fost emis înaintea intrării în vigoare a Hotărârii Consiliului de Administrație al ANRE nr. 381/2019 din 18 octombrie 2019, prin care a fost aprobată structura organizatorică și statele de personal ale ANRE.

În rezultat, instanța de apel a considerat neîntemeiată această poziție, întrucât, reieșind din cadrul legal aplicabil speței, nu rezultă că emiterea ordinului cu privire la preavizare a salariaților (adus la cunoștință contra semnătură) cu 2 luni înainte de reducerea numărului sau a statelor de personal (în corespundere cu prevederile art. 88 alin. (1) lit. b) din Codul muncii), să fie condiționată de intrarea în vigoare a Hotărârii Consiliului de Administrație al ANRE nr. 381/2019 din 18 octombrie 2019 prin care a fost aprobată structura organizatorică și statele de personal ale ANRE.

Ori, reieșind din art. 88 alin. (1) lit. b) legiuitorul doar condiționează că emiterea ordinului cu privire la preavizarea, sub semnătură, a salariaților se emite cu 2 luni înainte de reducerea numărului sau a statelor de personal, prevedere, care a fost respectată pe deplin de ANRE. Reducerea funcției intimatei deși *de facto* a fost dispusă odată cu aprobarea noilor state ale unității (printre care funcția respectivă nu se mai regăsea), *de jure* însă, lichidarea definitivă a acestei funcții a avut loc odată cu emiterea ordinului de concediere, or, până la concediere, intimata a activat în funcția deținută de specialist superior Secția secretariat, fiind concediată anume din această funcție.

Astfel, debutul curgerii termenului de preavizare este legat doar de data aducerii la cunoștință salariatului, a cărui funcție se reduce, iar finalitatea termenului trebuie să coincidă cu data emiterii ordinului de concediere a salariatului, acest fapt, fiind prevăzut expres și fără echivoc la art. 88 alin. (2) al Codului muncii.

În conformitate cu art. 88 alin. (2) al Codului muncii, în cazul în care, după expirarea termenului de preavizare de 2 luni, nu a fost emis ordinul (dispoziția, decizia, hotărârea) de concediere a salariatului, această procedură nu poate fi repetată în cadrul aceluiași an calendaristic. În termenul de preavizare nu se include perioada aflării salariatului în concediul anual de odihnă, în concediul de studii și în concediul medical.

Mai mult, Colegiul a reținut că, reducerea funcției intimatei reprezintă efectul juridic al implementării Hotărârii, prin care au fost aprobate noua structură organizatorică și statele de personal, în care funcția respectivă nu se mai regăsește. Or, Hotărârea ANRE nr. 381/2019 privind aprobarea structurii organizatorice și statele de personal, și care a avut ca efect reducerea funcției reclamantei - a obținut puterea lucrului decis prin prisma art. 140 al Codului administrativ, odată cu renunțarea reclamantei Gabriela Osipenco la acțiunea depusă privind contestarea Hotărârii respective în instanța de contencios administrativ (încheierea Judecătoriei sect. Râșcani din 19 mai 2021, dosar nr. 3-3199/2020).

Astfel, instanța de apel a conchis că la reducerea numărului și a statelor de personal, de către ANRE au fost respectate toate exigențele prevăzute de art. 88 alin. (1) din Codul muncii, fiind respectate toate drepturile legale ale reclamantei. Or, ordinul nr. 306-p din 31 octombrie 2019 a fost emis în corespundere cu prevederile

art. 88 alin. (1) lit. b) din Codul muncii, adică după aprobarea structurii organizatorice și a statelor de personal ale ANRE prin Hotărârea Consiliului de Administrație al ANRE nr. 381/2019 din 18 octombrie 2019.

Ca urmare, în scopul executării Hotărârii Consiliului de Administrație al ANRE nr. 381/2019, prin ordinul Directorului general al ANRE nr. 306-p din 31 octombrie 2019, sa dispus preavizarea salariaților ANRE, funcțiile cărora urmează a fi supuse reducerii (la expirarea a 2 luni), cât și despre inițierea procedurii de disponibilizare, implicit preavizarea Gabrielei Osipenco. De asemenea, ordinul nr. 306-p din 31 octombrie 2019 prevede că, salariaților preavizați urma să li se propună un alt loc de muncă în cadrul Agenției, cu condiția că un astfel de loc de muncă (funcție) exista, iar salariatul preavizat întrunea cerințele necesare pentru suplinirea acestei funcții.

Având în vedere că în cadrul ANRE nu existau careva funcții vacante care să corespundă studiilor reclamantei (pedagogice/filologice) și calificării acesteia, nu a fost posibilă propunerea unei alte funcții. Or, art. 88 alin. (1) lit. c) al Codului muncii prevede expres că propunerea unei alte funcții poate avea loc doar cu condiția că:

-în cadrul unității există o altă funcție vacantă;

-salariatul preavizat întrunește cerințele necesare pentru suplinirea acesteia.

La fel, instanța de apel a învederat că, prin Hotărârea nr. 381/2019 au fost reduse statele de personal și din cadrul altor subdiviziuni ale ANRE, nu doar din cadrul Secției secretariat. Scopul adoptării Hotărârii în speță nu a fost reducerea intenționată a unor persoane concrete, dar a avut drept obiectiv optimizarea statelor de personal pentru reducerea cheltuielilor financiare ale instituției, având la bază evaluarea activității și volumului sarcinilor fiecărei subdiviziuni în parte.

Or, Hotărârea respectivă a fost adoptată în strictă conformitate cu prevederile art. 9 alin. (5) lit. c) din Legea nr. 174 din 21 septembrie 2017 cu privire la energetică și a Regulamentului de organizare și funcționare a ANRE, aprobat prin Hotărârea Parlamentului nr. 334 din 14 decembrie 2018, decizia cu privire la statele de personal și structura ANRE fiind prerogativa exclusivă a Consiliului de administrație în virtutea legii. Astfel, reducerii numărului statelor de personal, în temeiul legii îi aparține în exclusivitate Consiliului de Administrație al ANRE, motiv pentru care la soluționarea cauzei în fond, instanța neîntemeiat a constatat nerespectarea de către ANRE a prevederilor art. 88 alin. (1) lit. a) al Codului muncii.

Respectiv, instanța de apel a evidențiat că, atât Hotărârea Consiliului de Administrație al ANRE nr. 381/2019, cât și ordinele de preavizare și de concediere emise întru executarea Hotărârii respective, au fost aprobate în strictă conformitate cu prevederile legislației în vigoare și cu respectarea tuturor garanțiilor prevăzute de Codul muncii.

Ordinele de preavizare și de concediere în privința Gabrielei Osipenco, au fost emise de către Directorul general în scopul executării Hotărârii Consiliului de Administrație nr. 381/2019 prin care au fost aprobate structura organizatorică și statele de personal ale ANRE, care are forță juridică obligatorie și este executorie pentru Directorul general (în calitate sa de angajator).

Prin urmare, Colegiul a mai remarcat că în cazul în care mai mulți salariați pretind la un post vacant, atunci regula dreptului preferențial nu se va aplica. În acest caz numai angajatorul este în drept de a decide cui din salariații care urmează a fi

concediați în legătură cu reducerea numărului de personal din unitate să-i propună prin transfer funcția vacantă, ținând totodată cont de cerințele art. 49 alin. (1) Codul muncii privitor la specialitatea, profesia, calificarea, funcția candidaților.

Mai mult, instanța de apel a precizat că, în cazul în care prin optimizarea statelor de personal ale secției secretariat au fost supuse reducerii toate funcțiile de specialist superior din cadrul acesteia, aplicarea prevederilor art. 183 Codul muncii, nu este posibilă.

În atare circumstanțe, instanța de apel a învederat că a fost respectat pe deplin termenul de preavizare de două luni și ANRE nu a depășit cadrul legal stabilit la concedierea reclamantei Gabriela Osipenco.

Prin urmare, la caz, procedura de concediere a reclamantei Gabriela Osipenco nu a fost viciată, iar ordinul nr.22-p din 28 ianuarie 2020 „Cu privire la concedierea Gabrielei Osipenco” emis de către Directorul general al ANRE, a fost emis în limitele legale.

Luând în considerație că pretenția reclamantei Gabriela Osipenco cu privire la anularea ordinului de concediere și restabilirea la locul de muncă este neîntemeiată, sunt neîntemeiate și pretențiile subsecvente cu privire la încasarea salariului pentru lipsa forțată de la lucru și plata suplimentară pentru fiecare zi de întârziere, precum și repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

Astfel, reieșind din materialele dosarului, instanța de apel a constatat că, Gabriela Osipenco a fost eliberată din funcție legal și angajatorul nu poate fi obligat să repare acesteia prejudiciul solicitat.

Din considerentele menționate, Colegiul conchide că, instanța de apel corect a ajuns la concluzia de a respinge cererea de apel depusă de Gabriela Osipenco, a admite cererea de apel depusă de ANRE, a casa hotărârea din 02 aprilie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cu emiterea unei noi hotărâri privind respingerea acțiunii depusă de Gabriela Osipenco.

La 31 mai 2022, recurenta Gabriela Osipenco, a depus cerere de recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 07 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău și casarea parțială a hotărârii din 02 aprilie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru în partea care se referă la cuantumul încasării salariului, refuzul încasării penalității de întârziere și repararea prejudiciului moral, cu emiterea unei noi hotărâri privind:

- încasarea din contul intimatului a salariului datorat prin privarea ilegală de posibilitatea de a munci pentru perioada 29 ianuarie 2020 până la data pronunțării deciziei Curții Supreme de Justiție. La data depunerii cererii de recurs suma salariului datorat este de 576 457, 4 lei;

- încasarea penalității de întârziere pentru perioada 31 ianuarie 2020 până la pronunțarea deciziei Curții Supreme de Justiție. La data depunerii cererii de recurs, suma penalității este de: 727 403,45 lei;

- repararea integrală a prejudiciului moral în mărime de 75 000 lei;

- încasarea din contul intimatului a cheltuielilor de asistență juridică suportate în instanța de apel și pentru redactarea cererii de recurs în mărime de 3000 lei;

- în rest, menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului depus, recurenta Gabriela Osipenco și-a exprimat

dezacordul cu decizia recurată, calificând-o ca fiind neîntemeiată și pasibilă de casare în temeiul prevederilor art. 432 alin. (1), (2) lit. a) și (4) din Codul de procedură civilă.

Totodată, recurenta Gabriela Osipenco, a opinat că, atât instanța de apel cât și prima instanță, au aplicat eronat normele de drept material, nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, au apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanțelor vizate sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei.

Prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 15 iunie 2022, instanța de recurs a comunicat participanților la proces recursul depus, informând despre necesitatea depunerii referinței (f.d. 143, Vol. IV).

Prin referința depusă la 22 iulie 2022, reprezentantul intimatului Agenția Națională pentru Reglementare în Energetică, Veaceslav Untila, a solicitat de a considera recursul declarat de recurenta Gabriela Osipenco, ca inadmisibil.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 07 decembrie 2021, iar cererea de recurs a fost depusă la 31 mai 2022.

Materialele cauzei atestă expedierea prin intermediul poștei electronice a copiei deciziei integrale participanților la proces la 01 martie 2022, conform scrisorii de însoțire (f.d. 145, Vol. IV). Astfel, cererea de recurs declarată este în termen.

Prin Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr.41 din 24 februarie 2022 a fost declarată stare de urgență pe întreg teritoriul Republicii Moldova pe perioada 24 februarie - 24 aprilie 2022.

La data de 02 martie 2022 a fost emisă Dispoziția nr. 5 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova în conformitate cu art. 22 din Legea nr. 212/2004 privind regimul stării de urgență, de asediu și de război (Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2004, nr. 132-137, art. 696), art. 2 din Hotărârea Parlamentului nr. 41/2022 privind declararea stării de urgență (Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2022, nr. 52-2, art. 63-1), pct. 6, 7, 8 și 9 din Regulamentul Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1340/2001.

Luând în considerare faptul că prin prisma pct. 5.1.2 din Dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr.5 din data de 02 martie 2022, termenele de exercitare a căilor de atac în cauzele civile care se suspendă de drept, aflate în curs la data intrării în vigoare a prezentei dispoziții, se întrerup, urmând a curge noi termene, de aceeași durată, de la data încetării stării de urgență, termenul de declarare a recursului de către recurenta Gabriela Osipenco, după întrerupere a început a curge la data de 04 aprilie 2022, termenul limită fiind data de 01 iunie 2022.

Examinând temeiurile recursului declarat de recurenta Gabriela Osipenco, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă

încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stipulează că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În temeiul prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, cererea de recurs declarată de recurenta Gabriela Osipenco, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul părții recurente cu soluția pronunțată de către instanța de apel și prima instanță, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII, Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe

dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera ca fiind inadmisibilă cererea de recurs declarată de recurenta Gabriela Osipenco.

În conformitate cu art. 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de recurenta Gabriela Osipenco, împotriva deciziei din 07 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Victor Burduh

Galina Stratulat